

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

lentacv-||la noui testamenti Cardi.||nalis sancti Xisti.||

Cajetan, Thomas

Colonie, 1526

VD16 V 1243

lentaculi octavi questio secunda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34421

Ientaculi octaui questio secunda

Circa **Secundu** i. ad Cor. vi. (Omne peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est: qui autem fornicat, in corpus suum peccat) questio occurrit, tum contra primam partem, tum contra secundam. **Contra primam** quidem: quoniam falsum videtur omne aliud a fornicatione peccatum extra corpus esse. Apparet enim triplex manifesta instantia. Prima de comestationibus et ebrietatibus, quas constat peccata esse in corpore et non extra corpus. Secunda de percussione et vulneratione sui ipsius: quum enim quis percutit aut vulnerat seipsum, manifeste peccat contra corpus suum plusquam ebrians se. Tertia de abusu manuum loco pedum: ut si quis ambularet more quadrupedum, hinc enim maxime peccaret in corpus suum, de honestans illud, et abducens ac deiciens ab humana dignitate et efficiens illud simile bestiis.

Contra secundam vero partem: quoniam non apparet vera neque per se neque per accidens. Non per se: quia licet in peccatis contra naturam contumelia fiat corpori (iuxta illud ad Roman. i. ut contumeliosus afficiant corpora propria) in peccatis tamen naturalibus quale est fornicatio, nulla apparet iniuria corporis sed anime dum anima subditur corpori et inquinatur peccato. Nec per accidens: quoniam non oportet fornicantem nocere corpori proprio, quum semen sit de superfluo individui etc. Et si ad ea que sunt per accidens egrediendum est, in promptu obijceretur quod plures occidit crapula quam gladius.

Ad hoc dicitur, sermonem apostoli esse de peccatis humanis in genere. Ita quod non intendit fornicationem comparare singulis peccatorum speciebus, sed comibus generalibus peccatis: nec loquitur

Ientaculi octauī questio secūda. lxxxiiij.

de effectibus peccatorū sed de peccatis ipsis. Et intendit q̄ solū pctm̄ fornicatiōis ⁊ tanto magis ad alterij ⁊ similiū est pctm̄ in corpus propriū: hoc est infert iniuriā pprio corpori, quū distinguit̄ em̄ peccatū in deū in pximum ⁊c. sensus est q̄ infert iniuriā deo, infert iniuriā pximo ⁊c. Sic p̄ hoc quū dicitur hic q̄ peccat in corpus ppriū, sensus est q̄ iniuriā facit proprio corpori.

Unde ad obiecta p̄tra primā partē r̄ndendo dicit̄, q̄ neq; comessatio neq; ebrietas iniuriosa ē corpori pprio in ipso actu peccati: quū effectus eaz̄ iniuriolus sit corpori, p̄ quāto illi nocet, ⁊ p̄ tāto dicitur extra corp⁹ esse quo ad iniuriā: q̄a extra corpus sumit̄ hic, vt distinguit̄ contra peccare in corpus propriū: in quo fornicatio a reliquis differre dicitur.

De percussioe autē ⁊ vulneratione ppria, dicit̄ hmōi crimia cōputari extra ḡnalem rōnē peccatorū cōiū: vt patet ex hoc q̄ homicidiū fm̄ cōem suā ratiōnē nō ponit̄ pctm̄ in corpus pprium, ⁊ tamē occidere seipsum, maxime est contra corpus pprium. Unde hmōi sp̄alia peccata vt existentia extra comparationē quā facit apostolus reiicienda sunt.

De ambulatiōe vero more quadrupedū ⁊ simili bus dicit̄, q̄ quū hec sint pctā plusq̄ humana (quā apud philosophos sunt pctā bestialitatis) valde remota sunt a p̄paratione que ab apostolo fit.

Ad ea vero q̄ obijciunt̄ p̄tra secundā partem respondetur, q̄ sermo est de iniuria quā p̄ se facit fornicatio corpori pprio. Et quum querit̄ q̄ est illa iniuria, r̄ndetur q̄ est duplex, scilicet debonorationis ⁊ subiectiōis. Debonorationis quidem, q̄a membra

Ientaculi octaui questio tertia.

sua membra facit meretricis: qui enim adberet meretrici unum corpus efficitur cum ea. Subiectiois vero, quia membra sua subijcit potestati meretricis. Unde patet quod non oportet recurrere ad nocu-
menta per accidens, aut ad quecumque alia per ac-
cidens. Nec de secundo.

Circa Tertium i. Joan. vlt. (qui scit fra-
trē suū peccare pctm̄ nō ad mortē
petat ⁊ dabitur ei vita peccanti nō ad mor-
tem: est peccatū ad mortē, nō pro illo dico vt roget
quis) difficultas occurrit de differentia peccati ad
mortē ⁊ peccati nō ad mortē, an sit sermo de morte
corporis an de morte anime. Ita q̄ si ad mortē cor-
poris spectatur, peccatū ad mortē intelligitur fina-
lis impenitentia: hoc est quando homo moritur in
peccato mortali absq̄ penitentia interiori: hoc em̄
est pctm̄ durans vsq̄ ad mortē corporis inclusive,
⁊ propterea ducens ad mortem eternā. Si autē ad
mortē anime spectat̄, vocat̄ pctm̄ ad mortē omne
pctm̄ mortale: quia mors anime est.

Questio igit̄ est quis sit sensus Joannis apostoli
p̄ hec verba. Nā p̄tra primū sensum militant vba
ipsius tertius, dū dicitur q̄ scit fratrem suū peccare.
De finali siquidē impenitentia nō potest aliquis dū
viuit scire q̄ peccat huiusmodi peccato: sed solum
post mortē potest sciri q̄ peccauit finali impeniten-
tia: quoniā quamdiu viuit potest penitere, ac p̄ hoc
nō est adhuc finaliter impenitens. Et propterea de
hoc peccato non esset dicendū, qui scit fratrem suum
peccare, sed q̄ scit fratrem suum peccasse.

Contra secundū vero sensum (iuxta quē solū mo-
do peccatū veniale est pctm̄ nō ad mortē) militant